

Sygn. akt I C 155/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Ligoń-Krawczyk

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Maciaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Wojewodę (...)

o zapłatę

I. zasądza od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) na rzecz (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.836.599,32 (jeden milion osiemset trzydzieści sześć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć i 32/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 marca 2018 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. ustala, że powódka wygrała proces w 9%, a pozwany w 91% i pozostawia rozliczenie kosztów postępowania referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

Sygn. akt: I C 155/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lutego 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji wniosła przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Wojewodę (...) o zasądzenie kwoty 19 584 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 4 lutego 2016 roku do dnia faktycznej zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według przedłożonego na rozprawie spisu kosztów, względnie wobec jego braku według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowa spółka wskazała, iż dochodzi odszkodowania za szkodę rzeczywistą poniesioną w związku ze stwierdzeniem, decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 7 maja 2015 roku, nieważności decyzji Wojewody (...) nr (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku o stwierdzeniu nabycia z dniem 5 grudnia 1990 roku przez Zakłady (...) w W. prawa użytkownika wieczystego zabudowanego gruntu, położonego w W. przy ul. (...) oraz nieodpłatnego nabycia budynków i urządzeń znajdujących się na tym gruncie w części dotyczącej działki ewidencyjnej nr (...), odpowiadającej nieruchomości (...) przy dawnej ulicy (...) róg (...), nr hip. (...) o powierzchni 1 632 m⁽²⁾, do której tytuł własności przysługiwał (...) Sp. z o.o. w L.. Przedmiotowa nieruchomość objęta została działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. W. i pomimo nierozpoznania wniosku dekretowego o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu (ostatecznie rozpoznanego po 69 latach decyzją Prezydenta (...) W. z dnia 14 stycznia 2016 roku) Wojewoda (...) bezprawną decyzją z dnia 17 kwietnia 1992 roku

stwierdził nabycie z dniem 5 grudnia 1990 roku przez podmiot trzeci prawa użytkowania wieczystego zabudowanego gruntu oraz nieodpłatnego nabycia budynków i urządzeń znajdujących się na tym gruncie. W ocenie powódki jej szkoda polega na utracie nieruchomości i odpowiada jej wartości. Powódka wskazała, iż odszkodowania domaga się na podstawie art. 160 k.p.a., zaś w jej ocenie odpowiedzialność za szkodę ponosi Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) (pozew k. 2-14).

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 kwietnia 2016 roku pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...) pozostałych kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa w pierwszej kolejności podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powódki, kwestionując skuteczne nabycie przez powodową spółkę prawa własności nieruchomości (...) przy dawnej ulicy (...) róg (...) nr hip. (...), na dzień wejścia w życie dekretu (...). W dalszej kolejności pozwany zakwestionował również wystąpienie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, zdarzenia sprawczego, szkody oraz związku przyczynowego. W ocenie pozwanego decyzja Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 r. nie stanowi źródła szkody powódki, a którym jego zdaniem jest orzeczenie z dnia 12 kwietnia 1948 roku, albowiem decyzja Wojewody (...) była wynikiem ukształtowanego przez ww. orzeczenie stanu prawnego. Zdaniem pozwanego szkoda polegająca na nieprzyznaniu powódce prawa własności czasowej do nieruchomości nie jest normalnym następstwem wydania przez Wojewodę (...) decyzji z 1992 roku. Ponadto pozwany zarzucił, że powódka nie wykazała, iż na dzień wydania wadliwej decyzji istniały przesłanki do przyznania powódce prawa własności czasowej. Według pozwanego na dzień zdarzenia sprawczego korzystanie z gruntu przez jego byłych właścicieli nie dało się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego. Powódka w ocenie pozwanego nie udowodniła, że gdyby nie decyzja Wojewody (...), ta otrzymałaby decyzję przyznającą jej prawo użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości. W zakresie wysokości szkody, pozwany stoi na stanowisku, że ewentualnie powinna być ona ustalana według stanu nieruchomości z 1947 roku. Pozwany w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł również zarzut nadużycia prawa podmiotowego ze strony powodowej spółki oraz nadużycie podmiotowości prawnej. Pozwany wskazał, iż spółka została reaktywowana celem stwierdzenia wadliwości decyzji administracyjnych. Skarb Państwa zarzucił również, iż roszczenie powódki uległo przedawnieniu w dniu 25 marca 2011 roku wobec stwierdzenia przez Ministra Infrastruktury decyzją z dnia 25 marca 2011 roku nieważności orzeczenia administracyjnego z 12 kwietnia 1948 roku (odpowieź na pozew k. 149-166).

W toku procesu strony nie modyfikowały swoich dotychczasowych stanowisk.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w L. w dniu 6 listopada 1945 roku nabyła od H. z P. B. nieruchomość zlokalizowaną w W. przy dawnej ulicy (...) róg (...), nr hip. (...) o powierzchni 1 632 m⁽²⁾ (**dowód:** zaświadczenie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie k. 54-55, wypis z aktu notarialnego k.128-129, wypis z aktu notarialnego k. 135-146).

Na nadzwyczajnym zebraniu wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w L. w dniu 29 grudnia 1945 roku wspólnicy spółki zatwierdzili transakcję kupna nieruchomość zlokalizowaną w W. przy dawnej ulicy (...) róg (...), nr hip. (...) o powierzchni 1 632 m² (**dowód:** protokół z zebrania wspólników k. 190-192).

Nieruchomość (...) położona przy dawnej ulicy (...) róg (...), nr hip. (...) o powierzchni 1 632 m⁽²⁾, od 6 listopada 1945 roku stanowiła własność (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w L.. Z dniem publikacji ogłoszenia o objęciu gruntu w posiadanie przez gminę (...) W. w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego (...) W. tj. 31 marca 1947 roku nastąpiło objęcie gruntu w posiadanie przez gminę (...) W. (**dowód:** zaświadczenie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie k. 54-55, ogłoszenie k. 56-61).

Dawna nieruchomości (...) przy ul. (...) (...) nr hip. (...), stanowiąca obecnie część działki ewidencyjnej nr (...) z obrębu (...), objęta została działaniem przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. W. (bezsporne, nadto **dowód:** ogłoszenie o objęciu gruntu w posiadanie przez gminę (...) W. k. 56-61).

W dniu 11 lutego 1947 roku A. L. – Prezes Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w L. złożył wniosek w trybie art. 7 ust. 1 dekretu (...) o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości (...) przy dawnej ulicy (...) róg (...), nr hip. (...). Wnioskodawca został wezwany do usunięcia braków formalnych wniosku. W odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków A. L. – Prezes Zarządu (...) Fabryki (...) wniósł o przedłużenie terminu do usunięcia braków wniosku (**dowód:** wniosek o przyznanie prawa własności czasowej k. 202 oryginał wniosku k. 3 skoroszytu nieruchomości (...), pismo k. 4 skoroszytu nieruchomości (...)).

Orzeczeniem administracyjnym z dnia 12 kwietnia 1948 roku Prezydent (...) W. stwierdził, iż wszystkie budynki na terenie nieruchomości (...) przy ul. (...) nr hip. (...) przeszły na własność Gminy (...) W. (**dowód:** orzeczenie administracyjne k. 1 skoroszytu nieruchomości (...)).

Wojewoda (...) decyzją nr (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku stwierdził nabycie z dniem 5 grudnia 1990 roku przez Zakłady (...) w W. prawa użytkowania wieczystego do gruntu zabudowanego stanowiącego własność Skarbu Państwa o powierzchni 63 881 m² położonego w W. przy ul. (...), oznaczonego na mapie sytuacyjnej do celów prawnych z dnia 27 lutego 1992 roku Nr KEM (...) oraz nieodpłatne nabycie budynków i urządzeń znajdujących się na tym gruncie (bezsporne).

Minister Infrastruktury decyzją z dnia 25 marca 2010 roku stwierdził nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydenta (...) W. z dnia 12 kwietnia 1948 r. stwierdzającego, iż wszystkie budynki na terenie nieruchomości (...) przy ul. (...) nr hip. (...) przeszły na własność Gminy (...) W. (**dowód:** decyzja Ministra Infrastruktury k. 193-197). Decyzją z dnia 27 lipca 2011 roku Minister Infrastruktury utrzymał w mocy decyzję z dnia 25 marca 2010 roku stwierdzającą nieważność orzeczenia administracyjnego prezydenta (...) W. z dnia 12 kwietnia 1948 roku stwierdzającego, iż wszystkie budynki na terenie nieruchomości (...) przy ul. (...) nr hip. (...) przeszły na własność Gminy (...) W. (**dowód:** decyzja Ministra Infrastruktury k. 198-201).

Pismem z dnia 25 czerwca 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji wniosła do Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewody (...) nr (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku w części dotyczącej części działki nr (...) odpowiadającej nieruchomości (...) nr hip. (...) (**dowód:** uzasadnienie decyzji Ministra Rozwoju i Infrastruktury k. 63-71).

Prezydent (...) W. decyzją z dnia 11 czerwca 2013 roku odmówił ustanowienia na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) róg (...) nr hip. (...) stanowiącej obecnie część działki nr ewid. (...) z obrębu (...) (**dowód:** uzasadnienie decyzji Ministra Rozwoju i Infrastruktury k. 63-71). Wojewoda (...) decyzją z dnia 24 stycznia 2014 roku nr (...) utrzymał w mocy decyzję Prezydenta (...) W. z dnia 11 czerwca 2013 roku odmawiającą ustanowienia na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) róg (...) nr hip. (...) stanowiącej obecnie część działki nr ewid. (...) z obrębu (...) (**dowód:** uzasadnienie decyzji Ministra Rozwoju i Infrastruktury k. 63-71). Wyrokiem z dnia 25 lipca 2014 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. po rozpatrzeniu skargi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji uchylił decyzję Wojewody (...) z dnia 24 stycznia 2014 roku utrzymującą w mocy decyzję Prezydenta (...) W. z dnia 11 czerwca 2013 roku odmawiającą ustanowienia na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) róg (...) nr hip. (...) stanowiącej obecnie część działki nr ewid. (...) z obrębu (...) (**dowód:** uzasadnienie decyzji Ministra Rozwoju i Infrastruktury k. 63-71).

Minister Infrastruktury i Rozwoju decyzją z dnia 24 października 2014 roku umorzył postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody (...) nr (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku w części dotyczącej części działki nr (...) odpowiadającej nieruchomości (...) nr hip. (...) (**dowód:** uzasadnienie decyzji Ministra Rozwoju i Infrastruktury k. 63-71). Po ponownym rozpatrzeniu sprawy na skutek wniosku z dnia 6 listopada 2014 roku Minister Infrastruktury i Rozwoju decyzją z dnia 7 maja 2015 roku uchylił decyzję Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 24 października 2014 roku w całości i stwierdził, że decyzja Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku nr (...) została wydana z naruszeniem prawa, jednak nie można stwierdzić jej nieważności z przyczyny określonej w art. 156 § 2 k.p.a. (**dowód:** decyzja Ministra Rozwoju i Infrastruktury k. 63-71).

Decyzją Prezydenta (...) W. nr (...) z dnia 14 stycznia 2016 roku odmówiono ustanowienia na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji prawa użytkowania wieczystego, z uwagi na oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste na rzecz chronionej rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych spółki (...) Sp. z o.o., stwierdzając jednocześnie w uzasadnieniu decyzji, iż spełnione zostały przesłanki konieczne do uwzględnienia wniosku dekretoowego określone w art. 7 ust. 2 dekretu (...) (**dowód:** decyzja Prezydenta (...) W. k. 71A-75).

Wartość rynkowa prawa użytkowania wieczystego dawnej nieruchomości (...) położonej przy ul. (...) róg (...) nr hip. (...), stanowiącej obecnie dz. ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), według stanu i przeznaczenia nieruchomości na dzień 17 kwietnia 1992 roku, a cen aktualnych przy zastosowaniu współczynnika korygującego 0,9999 wynosi 1 836 599,32 zł (**dowód:** opinia biegłego z zakresu wyceny nieruchomości k. 263-286, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu wyceny nieruchomości k. 327-337, 372-381).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. powstała w roku 1840 początkowo działając pod firmą (...). Fabryka funkcjonuje jako spółka z ograniczoną odpowiedzialnością od roku 1937. Zarejestrowana została w rejestrze handlowym pod numerem (...) w dniu 18 września 1942 roku. Spółka nigdy nie została zlikwidowana i obecnie ma siedzibę w W.. Uchwałą wspólników z dnia 15 września 2004 roku podjęto decyzję o postawieniu spółki w stan likwidacji (**dowód:** informacja - odpis aktualny KRS k. 18, kwestionariusz k. 86, 85-84 I tomu akt (...), zawiadomienie k. 96 I tomu akt (...)).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, wskazanych dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy oraz dołączonych skoroszytach nieruchomości. Podstawę ustaleń Sądu stanowiła również opinia biegłego sądowego do spraw wyceny nieruchomości. Dowody z dokumentów w postaci decyzji administracyjnych, orzeczeń sądowych, wypisów i odpisów z rejestrów publicznych, korzystając z materialnej mocy dowodowej wynikającej z treści art. 244 k.p.c., stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Pozostałe dowody z dokumentów posiadały zdaniem Sądu walor prawdziwości, a ich autentyczność nie została obalona przez którąkolwiek ze stron.

Ustalenia faktyczne w zakresie aktualnej wartości rynkowej prawa użytkowania wieczystego dawnej nieruchomości (...) położonej przy ul. (...) róg (...) nr hip. (...), stanowiącej obecnie dz. ewidencyjną nr (...) z obrębu(...) Sąd poczynił w oparciu o pisemne opinie biegłego z zakresu wyceny nieruchomości, przyjmując jako miarodajną w zakresie ustalenia wartości nieruchomości opinię uzupełniającą z dnia 30 września 2017 roku (k. 372-381) . Wskazane opinie zostały sporządzone przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe w oparciu o dane zawarte w aktach sprawy oraz zebrane we własnym zakresie, w tym szczególnie dane o cenach transakcyjnych nieruchomości podobnych do nieruchomości będącej przedmiotem wyceny. Opinia jest rzeczowa oraz w sposób dokładny odpowiadała na zadane biegłemu pytania, nadto uzupełniona została poprzez kolejne opinie, w których biegły konkretnie odniósł się do stawianych przez strony zarzutów, co pozwoliło ostatecznie na ustalenie właściwej wartości nieruchomości.

Co prawda w opinii głównej, biegły wbrew postanowieniu Sądu dokonał wyceny nieruchomości z uwzględnieniem jej obecnego przeznaczenia, ale w opinii uzupełniającej dokonał korekty, albowiem rozmiar uszczerbku majątkowego ustala się według stanu nieruchomości z chwili wydania decyzji administracyjnej, przy czym „stan nieruchomości”

obejmuje nie tylko jej parametry fizyczne i geodezyjne, lecz także przeznaczenie społeczno-gospodarcze. Właściwym zatem było ustalenie wartości nieruchomości według jej stanu na dzień 17 kwietnia 1992 roku, a cen aktualnych.

Z tych wszystkich względów zdaniem sądu opinia nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia zgodności z zasadami logiki, wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii i sposobu motywowania.

Jednocześnie sąd, uznając za uzasadnione stanowisko w tej kwestii strony powodowej, doszedł do przekonania, że biegły pomimo ustalenia prawidłowej wartości nieruchomości, niewłaściwie zastosował współczynnik korygujący 0,6667, który znacznie zaniżył wartość rynkową prawa użytkowania wieczystego. W ocenie Sądu, kierując się doświadczeniem życiowym oraz danymi wynikającymi z opinii biegłych rzeczoznawców sporządzonych do sprawach o zbliżonym stanie faktycznym i prawnym, współczynnik korygujący winien wynieść w przedmiotowej sprawie 0,9999 zł, a to z uwagi na to, jak słusznie podniosła strona powodowa, iż współczynnik „Sr” przy powierzchni nieruchomości powinien wynieść 0,001 przy uwzględnieniu opłaty symbolicznej, a także, że to iż, prawo użytkowania wieczystego gruntu odpowiada niemalże prawu własności nieruchomości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w niewielkiej części.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że do oceny roszczenia odszkodowawczego powodowej spółki wynikającego z wydania bezprawnej decyzji Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1999 roku zastosowanie znajdzie przepis art. 160 § 1 i 2 k.p.a. Zgodnie bowiem z art. 5 ustawy z dnia 2004 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw (Dz.U. Nr 162, poz. 1692) wprowadzającej nowe regulacje dotyczące odpowiedzialności za szkody wyrządzone w związku z wykonywaniem władzy publicznej, zmiany nią wprowadzone nie mają zastosowania do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed wejściem w życie ustawy. Jak wypowiedział się zaś Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 31 marca 2011 roku (III CZP 112/10, LEX nr 751460) do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 1 września 2004 roku, której nieważność lub wydanie z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. stwierdzono zarówno przed, jak i po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a. Jeżeli ostateczna wadliwa decyzja administracyjna została wydana przed dniem wejścia w życie Konstytucji, odszkodowanie przysługujące na podstawie art. 160 § 1 k.p.a. nie obejmuje korzyści utraconych wskutek jej wydania, choćby ich utrata nastąpiła po wejściu w życie Konstytucji. W konsekwencji stwierdzić należy, że w myśl tej uchwały w omawianych przypadkach nie zachodzi konieczność wyczerpania administracyjnego trybu dochodzenia odszkodowania przewidzianego w art. 160 § 4 k.p.a.

Przepis art. 160 k.p.a. w brzmieniu obowiązującym na dzień poprzedzający wejście w życie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku stanowił w § 1, że stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Z kolei zgodnie z § 2 tego przepisu, do odszkodowania stosuje się przepisy kodeksu cywilnego z wyłączeniem art. 418 tego kodeksu. Wedle § 3 art. 160 k.p.a., odszkodowanie przysługuje od organu, który wydał decyzję z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a., chyba że winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie ponosi inna strona postępowania dotyczącego tej decyzji; w tym ostatnim przypadku roszczenie o odszkodowanie służy w stosunku do strony winnej powstania tych okoliczności.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej powódki, ze względu na brak skutecznego nabycia przez powodową spółkę prawa własności nieruchomości (...) przy dawnej ulicy (...) róg (...), to zarzut ten należy uznać za chybiony. Zarzut pozwanego opierał się na twierdzeniu, że akt umowy sprzedaży przez H. z P. B. na rzecz powodowej spółki opisanej nieruchomości, nie został zaakceptowany przez zgromadzenie wspólników, warunek ten był zaś konieczny do skutecznego nabycia nieruchomości. Natomiast jak wynika z ustaleń Sądu, na nadzwyczajnym zebraniu wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w L. w dniu 29 grudnia 1945 roku wspólnicy spółki zatwierdzili transakcję

kupna nieruchomości zlokalizowanej w W. przy dawnej ulicy (...) róg (...), nr hip. (...) o powierzchni 1 632 m⁽²⁾. W tych okolicznościach doszło o skutecznego nabycia przez powodową spółkę opisanej nieruchomości, a zatem posiadana ona legitymację czynną w przedmiotowym procesie. Ponadto w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów wynika, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. nigdy nie została zlikwidowana, a od 2003 roku kontynuuje działalność z siedzibą od 2005 roku w W.. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. powstała w roku 1840, zaś zarejestrowana została w rejestrze handlowym pod numerem (...) w dniu 18 września 1942 roku. Tożsamy numer rejestracji uwidocznił się w danych o rejestracji spółki w Rejestrze Przedsiębiorców KRS. Niewątpliwie świadczy to o tym, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji, to ten sam podmiot. Zauważyć należy również, że kontynuacja ta każdorazowo została ustalona przez organy administracji w wydawanych przez nie decyzjach.

Przechodząc do oceny zaistnienia przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej wywodzonej z faktu wydania bezprawnej decyzji Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku, to rzeczą powodowej spółki było wykazanie bezpośredniego, normalnego związku przyczynowego pomiędzy powstałą szkodą a wydaną decyzją administracyjną. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wydanego na gruncie art. 160 k.p.a., stwierdzenie wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa (analogicznie nieważności) przesądza jedynie o bezprawności i winie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03 maja 1985 roku, II CR 121/85, OSNC 1986, nr 4, poz. 53).

W kontekście zgłoszonego przez powodową spółkę roszczenia, podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miało udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy skoro skutki prawne odmowy przyznania prawa własności czasowej są nieodwołalne z uwagi na odmowę ustanowienia użytkowania wieczystego, co zresztą nie było kwestionowane, to czy pomiędzy wydaną z naruszeniem prawa decyzją Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku, a szkodą istnieje normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Szkodą rzeczywistą (damnum emergens), której naprawienia domaga się powodowa spółka, jest bowiem uszczerbek majątkowy, jaki powstał na skutek niezaspokojenia uprawnienia do przyznania prawa własności czasowej.

Do konkluzji o istnieniu bezpośredniego związku przyczynowego prowadzi dokonana – zgodnie z zaleceniami Sądu Najwyższego – ocena, czy szkoda nastąpiłaby także wtedy, gdyby zapadła decyzja zgodna z prawem (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 lutego

2004 roku, II CK 433/02, LEX nr 163987). Należy bowiem przyjąć, że alternatywnym zachowaniem się właściwego organu w odpowiedzi na wniosek złożony na podstawie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy byłaby decyzja przyznająca prawo własności czasowej gruntu. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego, art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1945 roku był źródłem obowiązku gminy, a następnie Państwa i odpowiadającego mu uprawnienia byłego właściciela do domagania się ustanowienia prawa w drodze administracyjnej decyzji (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 lutego 1995 roku, III ARN 83/94, OSNAPUS 1995/12/142 i Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 14 października 1996 roku, OPK 19/96, ONSA 1997/2/56).

Zauważyć należy, że Wojewoda (...) decyzją z dnia 17 kwietnia 1992 roku stwierdził nabycie z dniem 5 grudnia 1990 roku przez Zakłady (...) w W. prawa użytkowania wieczystego do gruntu położonego w W. przy ul. (...) oraz nieodpłatne nabycie budynków i urządzeń znajdujących się na tym gruncie o powierzchni 63 881 m². Decyzja ta została wydana z rażącym naruszeniem art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, co potwierdziła decyzja Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 7 maja 2015 roku, albowiem w obrocie prawnym pozostawał nierozpoznany wniosek z dnia 11 lutego 1947 roku złożony w trybie art. 7 ust. 1 dekretu (...) przez A. L. – Prezesa Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości (...) przy dawnej ulicy (...) róg (...), nr hip. (...). Nierozpoznanie wniosku stanowiło przeszkodę do stwierdzenia uwłaszczenia Zakładów (...) w W. nieruchomością położoną w W. przy ul. (...) do czasu rozstrzygnięcia wniosku o przyznanie prawa użytkowania wieczystego do tego

terenu. Tymczasem na podstawie umowy sprzedaży z dnia 30 grudnia 2013 roku prawa użytkowania wieczystego nieruchomości wraz z prawem własności budynków nabyła Spółka (...) Sp. z o.o. Okoliczność ta, stanowiła podstawę negatywnego rozpoznania wniosku dekretowego powodowej spółki i odmowy ustanowienia na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w likwidacji prawa użytkowania wieczystego z uwagi na oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste na rzecz chronionej ręką wiary publicznej ksiąg wieczystych spółki (...) Sp. z o.o. W uzasadnieniu decyzji Prezydenta (...) W. z dnia 14 stycznia 2016 roku stwierdzono jednak, iż spełnione zostały przesłanki konieczne do uwzględnienia wniosku dekretowego określone w art. 7 ust. 2 dekretu (...). Tym samym ustanowienie prawa wieczystego użytkowania przedmiotowego gruntu na rzecz osób trzecich, było bezpośrednią i jedyną przyczyną negatywnego rozpoznania wniosku dekretowego powodowej spółki, gdyż przesłanki ustanowienia tego prawa określone w art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy zostały spełnione, co jednoznacznie wynika z uzasadnienia decyzji Prezydenta (...) W.. W rezultacie w ocenie sądu uzasadnione jest przyjęcie, że zaistniały przesłanki, zgodnie z którymi prawo czasowej własności czasowej powinno zostać przyznane powodowej spółce i gdyby wniosek o ustanowienie na jej rzecz prawa własności czasowej został uwzględniony, to rzeczony grunt nie zostałby w pierwszej kolejności uwłaszczony, a następnie zbyty na rzecz osoby trzeciej. Tym samym prawo użytkowania wieczystego gruntu weszłoby w skład majątku powodowej spółki, która dysponowałaby tytułem prawnym do tego gruntu, co implikuje przyjęcie, że gdyby decyzja w sprawie przyznania powodowej spółce prawa własności czasowej zapadła zgodnie z prawem, nie nastąpiłaby szkoda. Należy więc uznać, że w niniejszej sprawie uwzględnienie wniosku powodowej spółki, ku czemu istniały przesłanki, wykluczyłoby powstanie szkody, a zatem istnieje normalny związek przyczynowy między zaistniałą szkodą a wydaniem bezprawnej decyzji Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że w zakresie stanu faktycznego podlegającego ustaleniu w sprawie o odszkodowanie wchodzi także – jako jego element – sytuacja prawna wywołana decyzją administracyjną. W takim wypadku Sąd nie może pominąć stanu prawnego stworzonego przez tę decyzję ani stanąć na stanowisku, że do stanu faktycznego będącego podstawą decyzji administracyjnej należało ustosunkować się inaczej niż uczynił to organ administracyjny, byłoby to bowiem równoznaczne z niedopuszczalnym kwestionowaniem przez sąd powszechny merytorycznej zasadności decyzji administracyjnej. Zachodzi zatem konieczność przyjęcia stanu prawnego wywołanego decyzją administracyjną i włączenia go do podstawy orzeczenia w sprawie cywilnej (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 16 grudnia 2009 roku, I CSK 175/09, OSNC 2010/7 – 8/115).

Tym samym dokonana powyżej zgodnie z zaleceniami Sądu Najwyższego zawartymi w uchwale z dnia 21 marca 2003 roku (III CZP 6/03, OSNC z 2004 roku, Nr 1, poz. 4)

w ramach dowodów przedstawionych przez strony zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ocena całokształtu okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, że uszczerbek majątkowy po stronie powodowej spółki jest normalnym następstwem niezaspokojenia uprawnienia do przyznania prawa własności czasowej.

W ocenie Sądu nie sposób zgodzić się z pozwanym Skarbem Państwa, iż źródłem szkody w przedmiotowej sprawie jest orzeczenie administracyjne Prezydenta (...) W. z dnia 12 kwietnia 1948 roku stwierdzające, iż wszystkie budynki na terenie nieruchomości (...) przy ul. (...) nr hip. (...) przeszły na własność Gminy (...) W.. Orzeczenie to, uznane za nieważne decyzją Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2010 roku, wydane zostało bez podstawy prawnej wobec nierozpoznania wniosku dekretowego i bez wywołania nieodwracalnych skutków prawnych, o których w razie ich zaistnienia organ administracji musiałby orzec w decyzji. Ponadto należy zauważyć, iż orzeczenie administracyjne obejmowało i odnosiło się jedynie do budynków posadowionych na nieruchomości, nie dotyczyło natomiast gruntu. Aktem administracyjnym, który spowodował szkodę i ostatecznie przesądził o definitywnej utracie przez powodową spółkę prawa użytkowania wieczystego do gruntu była decyzja Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku, albowiem to ona uniemożliwiła ostatecznie przywrócenie stanu sprzed jej wydania. Usunięcie z obrotu prawnego orzeczenia administracyjnego Prezydenta (...) W. z dnia 12 kwietnia 1948 roku, w wypadku gdyby nie wydano decyzji Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dawało możliwość pozytywnego dla powodowej spółki rozstrzygnięcia wniosku dekretowego i ustanowienia na jej rzecz prawa

użytkowania wieczystego. Decyzja Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku uniemożliwiła przyznanie na rzecz powódki prawa użytkowania wieczystego nieruchomości.

Odnosząc się zaś do zarzutu pozwanego Skarbu Państwa, że powódka nie wykazała, iż na dzień wydania wadliwej decyzji istniały przesłanki do przyznania powodowej spółce prawa własności czasowej, to kwestię tę przesądza decyzja Prezydenta (...) W. z dnia 14 stycznia 2016 roku. W uzasadnieniu tego aktu administracyjnego organ wskazał, że spełnione zostały przesłanki konieczne do uwzględnienia wniosku dekretowego określone w art. 7 ust. 2 dekretu (...). Tym samym twierdzenia pozwanego, jakoby w toku niniejszego postępowania powódka miała obowiązek wykazać, iż zaistniały przesłanki, na podstawie których zostałyby przyznane prawo własności czasowej poprzedniemu właścicielowi nieruchomości, są całkowicie chybione. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że sąd powszechny związany jest decyzją administracyjną, co skutkuje niedopuszczalnością prowadzenia postępowania w zakresie weryfikacji jej zasadności i podstaw wydania. Innymi słowy w postępowaniu cywilnym niedopuszczalna jest kontrola prawidłowości zastosowania prawa materialnego stanowiącego podstawę wydania decyzji administracyjnej, a tym samym antycypowania treści niewadliwej decyzji dekretowej (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2009 roku, I CSK 175/09, Legalis numer 218234 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 5 sierpnia 2010 roku, I ACa 350/10, Legalis numer 360071). W procesie o odszkodowanie nie analizuje się zatem, czy odmowa przyznania prawa własności czasowej była zasadna, w tym z przyczyn innych niż wymienione w uzasadnieniu decyzji dekretowej, a w szczególności, czy posiadanie nieruchomości przez byłego właściciela (jego następcę prawnego) dawało się pogodzić z przeznaczeniem tej nieruchomości według planu zagospodarowania.

Należne powodom odszkodowanie w zakresie *damnum emergens* zostało ustalone w oparciu o omówiony powyżej dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości. Sąd uznał, że miarodajną dla ustalenia wysokości odszkodowania będzie wartość użytkowania wieczystego utraconej nieruchomości gruntowej określona według stanu tej nieruchomości na dzień wydania decyzji, która spowodowała szkodę, czyli na dzień 17 kwietnia 1992 roku, a cen na datę sporządzenia opinii, a to zgodnie z treścią art. 363 § 2 k.c. Wysokość odszkodowania winna zatem wyrównać różnicę pomiędzy obecnym stanem majątkowym poszkodowanej spółki, a tym stanem, jaki by istniał gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Przywołana teoria różnicy pozwala określić szkodę jako różnicę dwóch stanów w sferze majątkowej: hipotetycznego i obecnego – w chwili orzekania, będącego następstwem zdarzenia, które szkodę wywołało (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08 czerwca 2004 roku, I CK 644/03, LEX nr 424269).

W tym miejscu podkreślić należy, że dla ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowej spółce przyjmuje się stan jej majątku (składników majątku) w chwili wyrządzenia szkody, natomiast miarodajne pozostają ceny w chwili ustalania odszkodowania (orzekania o odszkodowaniu). W wyroku z dnia 12 grudnia 2013 roku (V CSK 81/13, Legalis nr 742109) Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 363 § 2 k.c. nie uzasadnia odstępiania od zasady, iż rozmiar uszczerbku majątkowego poszkodowanego właściciela nieruchomości (jego spadkobierców) ustala się według stanu tej nieruchomości w chwili wydania decyzji administracyjnej, przy czym „stan nieruchomości” obejmuje nie tylko jej parametry fizyczne i geodezyjne, lecz także jej przeznaczenie społeczno-gospodarcze. Stanem utraconej nieruchomości jest jej stan z daty zdarzenia, jaki istniałby, gdyby do zdarzenia nie doszło. Dotyczy to w tym samym stopniu stanu faktycznego nieruchomości, jak również jej stanu w znaczeniu planistycznym. Wskazane okoliczności zostały uwzględnione przez biegłego rzeczoznawcę majątkowego przy szacowaniu wartości przedmiotowej nieruchomości. Tym samym wobec ustalenia, iż szkodę wyrządziła decyzja Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku, brak było zdaniem Sądu przesłanek by ustalać stan nieruchomości z 1947 roku oraz określenia przez biegłego wartości nakładów poniesionych na nieruchomość w okresie od 1947 roku do 1992 roku. W tym zakresie pozwany Skarb Państwa nie sprecyzował także, o jakie konkretnie nakłady chodzi i nie udowodnił ich poniesienia. Niewątpliwie strona powodowa domagała się w przedmiotowym procesie, aby ustalić wartość nieruchomości w oparciu o jej przeznaczenie z daty sporządzenia opinii, jednakże w świetle zaprezentowanego orzecznictwa takie postępowanie byłoby w ocenie Sądu nieuzasadnione, albowiem jak już wyżej wskazano, rozmiar uszczerbku ustala się według stanu nieruchomości w chwili wydania decyzji, zaś „stan nieruchomości” dotyczy zarówno parametrów fizycznych i geodezyjnych oraz jej przeznaczenia.

Należało zatem przyjąć, że powodowej spółce należy się odszkodowanie równe wartości rynkowej prawa użytkownika wieczystego dawnej nieruchomości (...) położonej przy ul. (...) róg (...) nr hip. (...), stanowiącej obecnie dz. ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), według stanu i przeznaczenia nieruchomości na dzień 17 kwietnia 1992 roku, a cen aktualnych przy zastosowaniu współczynnika korygującego 0,9999, a więc w kwocie 1 836 599,32 zł. W pozostałym zakresie Sąd roszczenie odszkodowawcze powodowej spółki oddalił jako bezzasadne i nieudowodnione.

Odsetki ustawowe od zasądzonej na rzecz powodowej spółki kwoty z uwagi na odszkodowawczy charakter roszczenia (art. 363 § 2 k.c.) zasądzono od daty wydania wyroku, tj. od dnia 20 marca 2018 roku, oddalając dalej idące żądanie. Skoro bowiem zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania została w przedmiotowej sprawie ustalona według cen z daty wyrokowania, to odszkodowanie w takiej wysokości staje się wymagalne dopiero z datą wyroku, a zasądzenie odsetek od daty wcześniejszej skutkowałoby naruszeniem art. 481 § 1 k.c. (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 15 lipca 2011 roku, I ACa 233/11, LEX nr 1120094), a ponadto prowadziłoby do kompensaty uszczerbku pokrytego już przez kwotę odszkodowania ustalonego zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 363 § 2 k.c. (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 16 kwietnia 2009 roku, I CSK 524/08, LEX nr 511024). W ocenie Sądu żądanie powodów dotyczące odsetek od dnia złożenia pozwu byłoby zasadne tylko w przypadku, gdyby udowodnili, że odszkodowanie ustalone w niniejszej sprawie na datę wyrokowania, jest niższe, niż gdyby było ustalone na datę, od której domagają się odsetek ustawowych, a więc, że w tym okresie nastąpił spadek wartości nieruchomości. Powodowie nie zaprezentowali jednak w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej.

Jak wykazano wyżej prawnie wadliwą i wyrządzającą szkodę była wydana w dniu 17 kwietnia 1992 roku decyzja Wojewody (...). Zgodnie zaś z treścią art. 160 § 3 k.p.a. odszkodowanie przysługuje od organu, który wydał zaskarżoną decyzję z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. Jako, że organy które wydały wadliwe decyzje już nie istnieją, wobec tego odpowiedzialność odszkodowawcza obciąża następcę prawnego Wojewody (...), którym jest Wojewoda (...), co implikowało zasądzenie przyznanej powodowej spółce kwoty od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...).

Zdaniem Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez pozwanego Skarb Państwa zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany w odpowiedzi na pozew twierdził, że roszczenie powódki uległo przedawnieniu w dniu 25 marca 2011 roku wobec stwierdzenia przez Ministra Infrastruktury decyzją z dnia 25 marca 2011 roku nieważności orzeczenia administracyjnego z 12 kwietnia 1948 roku. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 2014 roku (I CSK 299/13, LEX numer 1526582), podkreślił, że w przypadku, oceny przedawnienia roszczenia odszkodowawczego kluczowe jest ustalenie momentu, w którym dla poszkodowanego otworzyła się rzeczywista możliwość dochodzenia naprawienia szkody. Należy zwrócić uwagę, że wbrew twierdzeniom pozwanego, stwierdzenie przez Ministra Infrastruktury decyzją z dnia 25 marca 2011 roku nieważności orzeczenia administracyjnego z 12 kwietnia 1948 roku, nie skutkowało uzyskaniem przez powódkę realnej możliwości dochodzenia roszczenia odszkodowawczego. Opierając się na stanowisku zaprezentowanym

w przytoczonym wyroku Sądu Najwyższego, można by przyjąć, że powódka uzyskała możliwość dochodzenia naprawienia szkody z chwilą wydania decyzji, Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 7 maja 2015 roku stwierdzającej, że decyzja Wojewody (...) z dnia 17 kwietnia 1992 roku nr (...) została wydana z naruszeniem prawa. Stwierdzenie nieważności decyzji otworzyło powódce drogę sądową dochodzenia odszkodowania, pomimo iż wniosek dekretowy nie został jeszcze rozpoznany – w tym przypadku postępowanie uległoby zawieszeniu. Tym samym trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 160 § 6 k.p.a., upłynąłby w dniu 7 maja 2018 roku, a więc po wniesieniu pozwu w przedmiotowej sprawie które miało miejsce w dniu 4 lutego 2016 roku.

W ocenie Sądu chybiony jest również postawiony przez pozwanego zarzut nadużycia prawa podmiotowego ze strony powodowej spółki oraz nadużycia podmiotowości prawnej. W myśl art. 5 k.c., nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się dopuszczalność stosowania art. 5 k.c. jako obrony z zasady wyjątkowej i pozostaje uzależnione od wykazania okoliczności mających taki charakter. W przedmiotowej sprawie

pozwany Skarb Państwa powoływał się, na fakt, iż w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z reaktywowaną spółką, która poczynając od 1947 roku nie prowadziła jakiejkolwiek działalności, zaś po reaktywowaniu spółki jej działalność była ograniczona i nie wiązała się w żaden sposób z charakterem prowadzonej działalności gospodarczej. Pozwany podniósł również, że spółka przyczyniła się do powstania ewentualnej szkody, albowiem do momentu reaktywowania brak było organów spółki, a tym samym możliwości jej udziału w postępowaniach w charakterze strony. Odnosząc się do podniesionego zarzutu w szczególności na uwadze należy mieć charakter uszczerbku, jakiego doznała poszkodowana oraz okoliczności w jakich doszło do przerwania jej działalności. Niewątpliwie na skutek bezprawnych działań powódka została pozbawiona własności nieruchomości, na skutek wadliwej decyzji administracyjnej. Władza publiczna dopuściła się zatem deliktu przejmując bez podstawy prawnej nieruchomość i znajdujące się na niej naniesienia nie rozpoznając uprzednio wniosku dekretowego pozwanej spółki. W konsekwencji powódka przez wiele lat była pozbawiona możliwości dysponowania nieruchomością. Nadto wadliwa decyzja Wojewody (...) umożliwiła dalsze rozporządzenie nieruchomością na rzecz osób trzecich, w efekcie czego jej odzyskanie stało się niemożliwe. Zwrócić należy także uwagę na fakt, iż przedsiębiorstwo zostało praktycznie w całości znacjonalizowane po II wojnie światowej, zaś z wniosku dekretowego wynika, że Spółka po wojnie zamierzała prowadzić dalszą działalność, zaś przerwa w funkcjonowaniu wynika z okoliczności od powódki niezależnych, a pośrednio wywołanych przez ówczesne władze państwowe. Z tych względów, zarzut nadużycia prawa podmiotowego podniesiony przez pozwanego nie mógłby wywołać zamierzonego skutku. Trudno jest również uznać, iż powódka podejmując dopiero po 2004 roku działania zmierzające do wyeliminowania z obrotu prawnego wadliwych decyzji przyczyniła się do powstania szkody, skoro powodowa spółka działała w granicach przyznanych jej przez prawo uprawnień.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c. ustalając, że powódka wygrała proces w 9%, a pozwany w 91 %, na podstawie art. 108 § 1 zdanie drugie k.p.c. pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.